

STARCRRAFT®
EVOLÚCIÓ

STARCRAFT

Megjelent:

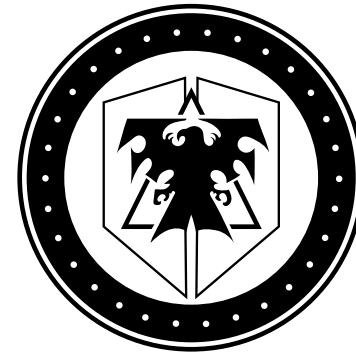
Jody Houser: *Roncsvadászok*
Timothy Zahn: *Evolúció*

Előkészületben:

Jody Houser: *Survivors*
Andrew R. Robinson: *Soldiers*

STARCRRAFT®

EVOLÚCIÓ

TIMOTHY ZAHN

www.szukits.hu

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

A fordítás az alábbi kiadvány alapján készült:
STARCRAFT: EVOLUTION
by Timothy Zahn
Del Rey

This translation of *Starcraft: Evolution*
first published in 2016, is published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC,
United States of America

Copyright © 2021 by Blizzard Entertainment, Inc. All rights reserved.

Starcraft and Blizzard Entertainment are trademarks
and/or registered trademarks of Blizzard Entertainment, Inc.,
in the US and/or other countries.

Borítókép:
?????

A történetben megjelenő nevek, helyek és események, illetve ezek megjelenítése a szerző képzeletének műve. Mindennemű egyezésük a valósággal, ténylegesen élő vagy egykor élt személyekkel – eltekintve a szatirikus célzatú részletektől – csupán a véletlen műve.

Fordította:
Oszlászky Zsolt

ISBN: ???????

Hungarian translation © Oszlászky Zsolt, 2021
Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 2021

Lektor: Kósa Éva
Szerkesztő: Szolga Emese
Tördelőszerkesztő: Szvoboda Gabriella, KARAKTERTAX Bt.
Színre bontás: A-SzínVonal 2000 Kft.
Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Nyomta és kötötte: Generál Nyomda Kft.
Felelős vezető: Hunya Ágnes

„Corvinnak, aki megismertetett
a Starcraft világával.”

A háború véget ért.

A rémálmok azonban nem.

Foster „Whist” Cray tengerészgyalogos őrmester elviselte az álmokat. Annak idején, a háború alatt öt évig ennél sokkal cudarabb dolgokat is elviselt, úgyhogy mostanra már egész rendszeren hozzászokott a félelemhez és a pánikhoz.

Amit viszont képtelen volt megszokni, az a *monotónia* volt.

A háború igazi pokoljárás volt, de legalább történt valami. A szakaszával mindenféle helyen megfordult, a füves pusztáktól az esőerdőkön át a legforróbb, legszárazabb sivatagig. Néha még városokban is, bár mire a fiúkkal odaért, azokból rendszerint már csak egy rakás romos épület maradt. Ja, és egyszer valami tengerparton is bevetették őket.

Az ellenség is legalább ilyen sokféle volt. Ölt már zerginget, hydralisket, mélyben rejtőző csápos dögöket, és egyáltalán mindent, ami a pokolfajzat zergék közt csak elő-

fordulhatott. Mikor a támadást egy hadúr vagy királynő vezette és a legocsmányabb szörnyeit küldte ellenük, néha bizony megszorongatták őket – de csak amíg nem jött egy Viking vagy egy Thor, hogy szétcsapjon a nyálkás rohadékok közt! Tény, hogy azért néha közülük is fűbe harapott valaki, de hát senki sem mondta, hogy a háború sétagalopp lesz.

És tulajdonképp... még az új ellenségek is valamiféle változatosságot jelentettek. Látott pár protoszt is, jobbára a csatatér túloldaláról, miközben újra meg újra beleköptek a Domínium levesébe. És vagy kétszer még rendesen oda is pörkölt nekik, mikor a nagydarab idegeneknek kicsit elővigyázatlanabbak voltak a szokásosnál.

A rémálmok ettől függetlenül ugyanolyan idegesítőek voltak.

Mindig zerglingek és hydraliszek voltak benne, meg ő, Jesse és Lena, ahogy megpróbálják föltartóztatni az idegenek áradatát. És a kicseszett C-14-es gauss-puskája ilyenkor perze sohasem működött!

A meghajtó-motor felpörgött, a brutális erejű visszarúgást is érezte, amit a páncélzata nyelt el, épp csak a nyolcmilliméteres fém-kerámia ötvözetű lövedékek nem hangsebességgel száguldottak a zergek felé, hanem halk pukkanással öt-tíz lépésnyire landoltak a porban. És akárhányszor is húzta meg a ravaszt, akárhányszor nyitott tüzet, mindig ugyanez lett a vége.

A zergek pedig már ott is voltak, nyitott pofájukban borotvaéles agyarak csillantak...

Ő pedig izzadságban úszva ébredt.

Azt tudta, hogy *valójában* mi történt Jessevel és Lenával, az viszont sohasem derült ki a számára, hogy az álmában

megúszták-e. Valószínűleg nem. A valódi háborút sem éltek túl.

Ilyenkor órákig hevert a sötétben és a saját szívverését hallgatta. Volt, hogy sikerült visszaaludnia, de rendszerint maradt az álmatlan forgolódás. Úgyhogy általában okosabbnak tűnt kikászálódni az ágyból, majd keríteni egy csésze kávé és felballagni a tengerészgyalogosok új, augustgradi barakkjának tetőteraszára, hogy a hideg éji szél segítségével próbálja meg kiszellőztetni a fejét.

A mai nap azonban különleges volt. Ma volt a háború lezárásának hatodik évfordulója... vagy legalább is ő hat éve szállt ki ebből a körhintából. Jesse, Lena és a többiek áldozata ma többet érdemelt egy csésze kávéval.

A tetőn általában nem sokan voltak, mert így hajnaltájt majd' mindenki aludt vagy szolgálatban volt. Ma azonban, mire Whist felért, valaki már megelőzte.

Karcsú, alacsony férfi volt, aki a korlátra támaszkodva gyönyörködött a város színes fényekkel teli, éjszakai látképében.

– Ideje volt már – mondta csöndesen, ahogy Whist kilépett a tetőre.

Az őrmester azonnal a háta mögé dugta az üveg konyakot, amit a tiszti klubból lovasított meg. A szabályzat értelmében szeszes italt legfeljebb a klubban fogyaszthatott volna.

– Tessék? – kérdezte rekedten.

Ahogy a másik félig odafordult, Whist már jól láthatta a fiatal arcot és a vénséges-vén szemeket. Semmi kétség, egy újabb háborús veterán.

– Elnézést, összetévesztettem valakivel – rázta meg a fejét a fiatal ember. – De, ha már úgylis itt van, mi lenne, ha csatlakozna a tömeghez? Látom, frissítőt is hozott.

Whist elfintorodott. Na, akkor ennyit a dugi konyakjáról.

Egy pillanatig eljátszotta a gondolattal, hogy megfordul és eliszkol, mielőtt a másik alaposabban is megnézhetné magának, és később esetleg azonosíthatná, aztán úgy döntött, hogy magasról tesz az egészre.

– Igazán elcseszett elképzelése van róla, hol is érdemes emberekkel találkozni! – dörmögte az őrmester.

– Alapjában véve a kilátásért jöttem, nem a társaságért – vont a vállát a másik. – Úgy volt, hogy az egyik cimborámmal együtt nézzük majd az éjszakai csuklóztatást, de szerintem elaludt.

Az egyik régi külváros helyén árválkodó gigantikus rommező kellős közepén jelzőfények villantak.

– Az mi lehet? – kérdezte Whist.

– Mégis mit gondol? – horkant föl a kölyökképű veterán.

– Éjszakai csuklóztatás a *kaszások* számára.

– Én meg azt hittem, hogy a *kaszásokat* főleg a hegyek közt gyakorlatoztatják – morogta az őrmester. – Mikor hozták be őket a városba?

– Mióta működőképes hátirakétákat kaptak.

– Jól hangzik.

– Egy darabig az is volt – biccentett a kölyökképű. – Csak a mostani újoncoknak valahogy egyre többször sikerül lezuhannia.

– Én meg azt hallottam, hogy ez inkább a folyton zárlatos hátirakéták hibája.

– Ja, ebben is van valami – hagyta rá a veterán. – Zárlatosak lesznek és felrobbannak, még hozzá többször, mint azt hivatalosan bárki is hajlandó lenne elismerni. Viszont mióta vége a háborúnak, a fejeseknek bőven jutott ideje leporolni

és egy kicsit átfazoníroznia programot. Ezt-azt megtartottak a régi dolgokból, amihez aztán újfajta rakétákat terveztek.

– Akkor ma éjszaka ne is számítsunk tűzijátékra?

– Ha minden jól megy, akkor nem.

Whist közben azon tűnődött, azok alapján, hogy a tejfeleszájú kölyök ennyi mindent tud a Kaszás-programról, akár azt is jelentheti, hogy ő maga is köztük szolgált. Akkor pedig okosabb, ha ő, aki gyalogos volt, óvatosan válogatja meg a szavait. Egyetlen fegyvernem sem szereti, ha a többi bármilyen oknál fogva is savazza őket.

Még akkor is, ha a tengerészgyalogosok a királyok, mindig is azok voltak és azok is maradnak, a kaszások pedig a sereg szégei, alig többek ágyúötléknél!

Vagy legalább is régen azok voltak. Még a háború alatt, Arcturus Mengsk császár uralkodása idején. Az egész alakulatuk csupa bűnözőből állt, akikből semmiféle agy mosással nem tudták kiírni az antiszociális tendenciákat, és akik az életfogytig tartó börtönbüntetés vagy lobotómia helyett inkább ebbe az öngyilkos osztagba jelentkeztek. És lehet, hogy a tengerészgyalogosok nagyra értékelték, mikor a *kaszások* egyszer csak megjelentek és elkenték a zergek száját, de ettől még semmivel sem bíztak bennük jobban.

Arcturus fia, Valerian azonban ezen a téren is megreformálta a dolgokat. Állítólag. Bár személy szerint Whist úgy volt vele, hogy hiszi, ha látja.

– Maga úgy beszél, mint aki megjárta már a poklot – nyújtott kezét a kölyökképű. – Dennis Halkman hadnagy, a 122-es Kaszásoktól.

– Igen, *uram!* – húzta ki magát Whist és elvágólag tisztelgett.

Nesze neked! Kaszás és tiszt. Ez egyre jobb!

És, ha Halkman a 122-eseknél szolgált, az egyben azt is jelentette, hogy éveket a fronton volt. Amitől nem csak veteránnak számított, hanem igazi anomáliának is. A *kaszások* átlag élettartama hat hónap volt.

– Foster Cray őrmester a 934-es Tengerészgyalogosoktól – biccentett.

– Örvendek, őrmester! – a kölyökképű meg sem próbálta viszonzni a tisztelgést. – Persze nem ártott volna szólnom, hogy már nem vagyok aktív állományban. Most már csak tartalékos vagyok, maga meg nyilván amúgy is utálja a tiszteket, szóval azt mondom, hagyjuk ezt az urazást meg tisztelgést! Nyugodtan szólítson Dizznek.

– Igen, uram – fintorgott Whist, aki nem efféle tisztviseléshez szokott.

Persze ez az alak egy *ex-kaszás* volt, aki valószínűleg ahhoz szokott hozzá, hogy így beszél az egykori bűnöző bajtársaival. Az őrmester azon sem lepődött volna, meg, ha a tartalékos hadnagyról kiderül, hogy valamikor csaló volt.

– Ön pedig nyugodtan szólítson Whistnek – rázta meg a feléje nyújtott kezét.

Dizznek erős kézfogása volt, ami magabiztosságról és megbízhatóságról árulkodott.

Egy szélhámos kézfogása, bár nyilván ezernyi másfajta bűnöző profiljába is beleillene, a sorozatgyilkosok egy részét is beleértve...

Vajon a *kaszások* közé sorozatgyilkosokat is besoroztak? No, mindegy, ez olyasmi volt, amibe Whist nemigen akart belemenni. Főleg nem éjnek évadján egy kihalt tetőn, mikor még csak az oldalfegyvere sincs nála. És, ha ez a tartalékos hadnagy mégis ebbe az irányba terelné a beszélgetést, legfeljebb kimentí magát és hazamegy aludni.

– Látja, máris sokkal jobb! – mosolyodott el Dizz. – Szóval azt mondja, hogy a 943-asoknál szolgált. Csak nem magukat küldték az Új-Sydneyn Northwood Forestbe, hogy kifüstöljék a zergeket?

Whist hirtelen nagyon éber lett.

– A Northwood Forest... igen, ott voltunk – bólintott. – És maguk voltak az a *kaszás*-szakasz, amit a felmentésünkre küldtek?

– Igen, azok meg mi voltunk – bólintott ünnepélyesen Dizz. – Akkor azt hiszem az első sorból nézhetette végig, mikor az én Boff cimborám letarolt egy egész fát és kis híján az önök egyik katonáját is!

– Egyenesen páholyból! – horkant föl Whist és, bár egy csatában nem sok mulatságos dolog akadt, ennek az emlék hatására még ő is elvigyorodott. – És egy darabig meg voltam róla győződve, hogy én sem úszom meg!

– Mi, akik már tudtuk, hogy repül Boff, nem is csodálkoztunk volna rajta – ingatta a fejét vigyorogva Dizz. – Emlékszem, hogy meglepődtem, mikor végül senkit sem sikerült kinyuvasztania!

– De csak azért nem, mert a mieink közben belekezdtek a híres nyúlcipő kitérő-manőverbe! Mást nem is nagyon tehattünk volna.

– Egy istenes káromkodásra azért mindig jut idő! – csetintett Dizz. – Az a tengerészgyalogos, akit még így is kis híján elsodort... mi is volt a neve?

– Daráló.

– Á, igen... szóval lefogadom, hogy Daráló vagy három percig anyázott a nélkül, hogy akár csak egyszer is ismételte volna önmagát!

– Az biztos! – vágta rá Whist. – Én épp pár zerglinggel akaszkodtam össze, úgyhogy nem nagyon tudtam figyelni rá, de mind a mai napig igaz, ha valaki egy olyan igazán ízes káromkodást szeretne hallani, akkor érdemes egyből a jó öreg Darálóhoz fordulni. Még soha senkivel nem találkoztam, aki ilyen sokat és színesen tudott volna szitkozódni!

– Hát az biztos, hogy minket elkápráztatott! És nem csak a káromkodással! Mert mi meg olyannal nem találkoztunk még, aki ilyen sokáig képes lett volna belefojtani a szót Boffba!

– Azt hiszem akkor is csak annyit tudott kinyögni, hogy „bocs, haver!”, mikor Daráló egy pillanatra megállt levegőt venni – idézte föl az őrmester csillogó szemmel. – Ennél többre nem jutott ideje...

– Szó se róla, érdekes egy nap volt – bólogatott Dizz. – Arról már nem is beszélve, hogy a tetejében még győztünk is!

Whist arcáról egy pillanat alatt lehervadt a mosoly, ahogy visszaemlékezett mindarra a szörnyűségre, ami aznap történt. Mert igaz, hogy győztek, de az árát kamatostól kellett megfizetniük.

– És mi lett ezzel a Boffal? – kérdezte végül. – Megúsztá-élve?

– Azt a napot igen – mondta Dizz, szintén sokkal kevésbé vidáman. – Viszont nem sokkal később áthelyezték és azóta nem is hallottam felőle. És Daráló?

– Még hátrom további ütközetben harcolt mellettünk – bámult maga elé Whist. – Aztán a negyedikben... már nem volt ennyire mázlista.

– Sajnálom.

– Ja, én is. És még csak nem is ő volt az egyetlen, aki aznap ráfaragott.

– Távolról sem – értett egyet Dizz. – Mégis mit gondolsz, belőlem is hogy lett hadnagy?

– A tisztirangot általában a rátermettségért és a harctéren tanúsított bátorságért szokták adni.

– A tengerészgyalogságnál nyilván így is van – értette egyet Dizz –, a *kaszások*nál viszont abból lesz tiszt, aki megéri, hogy a felettesei mind meghaljanak. És tudja, mit mondok? Remélem, hogy Boff nem úszta meg élve! Azt az alakot három rendbeli gyilkosságért körözték. Úgyhogy akármenynyire zerggel is végzett... szóval úgy gondolom, vannak dolgok, amiket semmiféle harctári bátorság nem tud meg nem történné tenni.

– Egen – szúrta a szót összeszorított fogai közt az őrmester, aki egy pillanatra teljesen megfélemedett róla, kivel is beszél. – Bár gondolom az ilyesmi inkább előny, mikor az ember zergekre vadászik.

– Nem feltétlenül – fordult vissza egy pillanatra Dizz a korlát felé, hogy lássa, hogy halad a csuklóztatás. – Épp ezért is próbálnak sokkal több... a francba!

– Mi az? – kérdezte Whist, aki hiába meresztette a szemét, semmiféle változást nem látott a *kaszás* páncélokba épített keresőfények mozgásában.

– Nem tartanak kellő távolságot az alakzatban való repülés közben! – morogta Dizz. – Hülye újoncok! Önnél van a kommunikátora?

– Aha – biccentett Whist és már le is csatolta az övéről.

– Stilson Blumquist *kaszás* őrmestert kellene keresni – mondta a tartalékos hadnagy, de nem nyúlt a kommunikátorért. – Ha sikerül utolérni... jobb, ha tudja, hogy a balszárny két szélső újonca balfék, és életveszélyes, amit csinálnak! Mondja neki azt, hogy *elsárgázzák* a dolgot!

– Rendben – lépett be Whist a központi kommunikációs nexusba, s közben azon tűnődött, hogy mi a bánatot jelenthet az *elsárgázás*.

Megadta Blumquist nevét és a számítógép máris nekiállt megkeresni az őrmestert.

– Nem lenne jobb, ha mégis maga...

– Blumquist őrmester! – jelentkezett be egy recsegő, elcigaretázott hang. – Ki a rossebbel beszélek?

Whist még egyszer odanyújtotta Dizznek a kommunikátort, de ő most is csak a fejét rázta.

– A kapott utasítás értelmében arról kell önt tájékoztassam, hogy a balszélső két újonca épp elsárgázza a dolgot – mondta Whist.

– Igazán? – morogta Blumquist. – És ezt maga mégis honnan a fenéből tudja?

– Onnan, hogy *látom* őket! Én szóltam!

Azzal kijelentkezett.

– Amúgy mi a csudát jelent az elsárgázás?

– Irigységet – mormolta Dizz, aki még mindig a keresőfényeket figyelte. – Ez esetben két zöldfülű balfék mindenféle látványos és ostoba manőverrel próbál túltenni a másikon. Ó, már jönnek is!

– Jönnek is? – vont a föl a szemöldökét Whist.

– Blumquist legalább azzal tisztában van, hogyan kell megkeresni valakit. Ön azt mondta neki, hogy látja őket, és semmi perc alatt kiszúrta, hogy hol lehetünk! Szóval talán mégsem teljesen inkompetens.

– Jó tudni...

A keresőfények valóban más mintázatba rendeződtek, és kétségtelenül az ő irányukba tartottak.

– Nem kellene lemennünk a tetőről?

– Nekem mindenképp – sétált el Dizz az őrmester mellett, s egy gyors mozdulattal még az üveg konyakot is kikapta a kezéből. – És, ha nem bánja, ezt a kis édest is magammal viszem!

A mozdulat olyan ügyes és gyors volt, hogy Whistben felmerült, ez az alak civilben talán nem is szélhámos, hanem zsebmetező volt.

– És ne aggódjon, minden rendben lesz! – szólt hátra Dizz a válla fölött. – Csak annyit mondjon neki, hogy ilyen hangon nem beszélhet magával!

Whist értetlenül bámult a kölyökképű hadnagy után, míg csak ki be nem zárult mögötte a tetőre vezető ajtó. Fogalma sem volt, mi történik, de volt egy olyan érzése, hogy az lenne a legbölcsebb, ha most szépen visszasétálna a körletébe, lefeküdne aludni, és az egészet elfelejtené. Aztán – aznap este már másodszor – úgy döntött, hogy magasról tesz rá. Végül is, a változatosság kedvéért nem tett semmi rosszat, és amúgy sem volt az a fajta, aki csak úgy elfut. És akár volt nála oldalfegyver, akár nem, ha egy rakat kimosdatott bűnöző bajt akar keverni, akkor majd ő megmutatja nekik, milyen fából is faragták a tengerészgyalogosokat!

A kaszások tíz másodpercen belül odaértek.

Szabálytalan alakzatban ereszkedtek le – már a szakasz azon fele, amelyik egyáltalán végre tudta hajtani a manővert.

– Blumquist őrmester – biccentett Whist. – Szép, tiszta idő egy kis éjszakai repüléshez!

– Pofád befogod, seggfej! – vicsorodott el Blumquist és öles léptekkel indult Whist felé.

Nyilván arra számított, hogy az őrmester meghátrál az agresszív fellépés láttán, aztán mikor látta, hogy Whistnek a szeme se rebben, kénytelen volt megtorpanni.

Ami szemlátomást nem sokat javított a hangulatán.
– A nevét és az azonosítóját, katona! – vakkantott oda az őrmesternek. – Aztán már mehet is a fogdába! Mire leér, már a feljelentést is megtettem!
Feljelentés? Mi a fenéről beszél ez?
– Mióta jár hadbírótság azért, hogy valaki feljön a tetőre?
– kérdezte Whist csöndesen.
– Mióta ezzel megzavarhatja az éjszakai gyakorlatozásunkat! – fröcsögte Blumquist. – Egyébként is mióta kapiskálja egy magadfajta baromarcú, mit is csinálnak a *kaszások*?
– A magam részéről már jónéhány rátermett *kaszást* láttam, de *ezek* itt nem tartoznak közéjük! – mutatott végig a hátirakétás újoncokon Whist. – Az elsárgázásról már nem is beszélve.
– Ki a büdös franc vagy, kispajtás, hogy le mered szólni az osztagomat?! – vicsorodott el Blumquist és fenyegetően kihúzta magát.
A kezét pedig – Whist, akinek épp elég verekedésben volt már része, erre is figyelt a szeme sarkából – lassan ökölbe szorította.
Az őrmester továbbra is higgadtan figyelte őket. Tíz az egy ellen nem volt valami jó arány, úgyhogy tudta, nem engedheti, hogy ez a Blumquist addig provokálja, amíg meg nem üti, vagy akárcsak úgy tesz, mintha meg akarná ütni. Másfelől viszont, ha nem intéz el nagyon sürgősen egy párat közülük, akkor garantált, hogy félholtra verik.
És hiába nem adta meg a nevét és azonosítóját, ezeknek itt már bőven volt ideje, hogy megnézzék maguknak és megjegyezzék az arcát. Ha most nem sikerült lerendeznie ezt az ügyet, akkor nem csak, hogy rajta verik el a port, de az összes többi tengerészgyalogos is pocsék heteknek néz elébe.

Egyedül úgy jöhetett ki jól ebből a helyzetből, ha hagyja, hogy Blumquist üssön elsőnek, és a kaszások még az előtt elunják a verést, mielőtt megnyomorodna vagy meghalna.
– Viii-gyázzzz!
Dizz állt a lépcsősor tetején, az arcán komor kifejezés, a zubbonyán hadnagyi rangjelzés. És Whist a nyakát tette volna rá, hogy pár perccel ezelőtt azok a csillagok még nem voltak a kölyökképző fickó zubbonyán.
– Halkman hadnagy vagyok a 122-es Kaszásoktól! – mondta fagyosan. – Mi a fene folyik itt, őrmester?
– Én... – Blumquist szinte megdermedt egy pillanatra.
– Uram, ez az ember megzavarta az éjszakai gyakorlatozásunkat! Ezen felül nem volt hajlandó megadni a nevét és...
– Megzavarta? – szakította félbe Dizz. – *Megzavarta? Innen?!*
– Ez az ember... a gyakorlatoztatás közben keresett rádió és elvonta a figyelmemet...
– Ha egyetlen rádióhívás elegendő, hogy elvonja a figyelmét, őrmester, akkor semmi keresnivalója a fronton! – szakította ismét félbe Dizz. – És az, amiért megzavarta önt, helytálló volt?
– Nos... lehetséges, uram – lövellt gyilkos pillantást az egyik katonája felé Blumquist.
– Akkor gondolja át és ennek fényében cselekedjen, őrmester! Most pedig takarodjanak a szemem elől!
– Igenis! – tisztelgett Blumquist. – Szakasz, irány a gyakorlótér!
Az újoncok párokba rendeződve szálltak föl, jóval nagyobb körültekintéssel, mint ahogy érkeztek.
– Ennek most mi értelme volt? – csóválta meg a fejét Whist, miközben a távolodó *kaszásokat* figyelte.

– Nos, miután Blumquist őrmester ráébredt, hogy önnek volt igaza, egyedül úgy keveredhetett ki ebből a kutyaszorítóból a nélkül, hogy az egész szakasza előtt szégyenben maradna, hogy addig provokálja önt, amíg rá nem bírja a támadásra. És akkor az egészet már jogos önvédelemnek állíthatta volna be.

– Én is így láttam – bólintott Whist. – Ó, és köszönöm, hogy visszajött és kihúzott a pácból!

– Az első perctől kezdve ez volt a terv – mosolyodott el Dizz. – Ismerem Blumquistet. Épp csak ki akartam várni, hogy olyan mélyre ássa el magát, ahonnan már nem tud ki-mászni.

– Azért, hogy lejárass?

– Azért, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá tegyem, mennyire inkompetens – lopózott némi keserűség a hadnagy szavaiba. – Túl sok jó katonát láttam már meghalni olyan őrmesterek és hadnagyok miatt, akik megfelelő tervezés és felderítés nélkül rohamoztak. Ha szerencsénk van, akkor az ilyen Blumquist-féle idiótákat sikerül valami íróasztal mögé elsuvasztani, mire itt a következő háború.

– Már, ha lesz.

– Nyugodjon meg, lesz – mondta Dizz örömtelen mosollyal. – Előbb-utóbb mindig lesz egy újabb háború.

Azzal a lépcsőház felé intett a fejével.

– A konyakot odabent hagytam. Felteszem, Daráló emlékére akart inni egyet.

– Az övére, és minden más elesett bajtársaméra – bólintott Whist.

– Akkor azt javasolnám, fogja az üveget és menjen le a Tiszti Klubba. Ott mégiscsak jobb idő van és pár kényelmes kanapé is akad.

– Azt hittem, hogy a Klub már zárva van.

– Úgy nézek ki, mint akit érdekel, őrmester?

– Nem igazán.

Lehet, hogy így jobban átgondolva betörő volt a fickó...

– Megyek, ha ön is jön.

– Legyen – vigyorodott el Dizz. – És ki tudja, ha elég keményen berúgunk, lehet, hogy még azt is elmesélem, hogy kerültem a *kaszások* közé.

– Már mehetünk is! – intett az ajtó felé Whist. – Csak ön után... uram.